

Dansk Handicap Forbund

Folketingets Socialudvalg,
Christiansborg,
1240 København K.

Den 16. maj 1991

Vedr.: Socialministerens ændringsforslag til lovforslag nr. L 62, socialministerens ændringsforslag af den 1. maj 1991

Dansk Handicap Forbund tilkendegav allerede fra vor kongres i oktober 1990, jf. DHF's brev til Folketingets Socialudvalg om L 62 af 3. marts d.å., at den udlægning, der blev aftalt mellem regeringen og KL den 27. september 1990, bør gøres til genstand til en kommissionsbehandling. Formålet hermed skulle være at sikre handicappedes retssikkerhed uden forringelser af sagsbehandlingen.

Det er derfor med tilfredshed, vi kan konstatere, at socialministerens ændringsforslag opretholder de regionale revaliderings- og pensionsnævn. Vi har dog meget svært ved at se nogen saglig begrundelse ved den foreslåede flytning af disse nævn til statsamtmanden.

Hvis tanken er, at disse nævn skal gøres permanente, kan det overvejes om ændrede nævn med nye sekretariater er den bedste løsning; men for os at se vil det være mere økonomisk og bedre af hensyn til bevarelsen af sekretariaternes ekspertise, hvis man i stedet vælger at videreføre de eksisterende nævn. – Herefter kan man i kommissoriet for det udvalg, regeringen har til hensigt snarest at nedsætte, medtage spørgsmålet om en optimal fremtidig struktur, der tilgodeser: retssikkerhedshensynet, brugerrepræsentationen fra DSI, LO og DA og udlægningsønskerne.

Vi hilser også med tilfredshed, at socialministeren med ændringsforslaget delvis imødekommer DHF's forslag om, at vi bør genindføre en særskilt invalidepensionslov. Delingen mellem de helbredsbedingede førtidspensioner i forhold til de socialt/behovsbestemte førtidspensioner, således at handicapkompensationen holdes for sig, er en opdeling, som er logisk rigtig i forhold til de kvalitative forskelle, der er i den nu stærkt sammenblandede personkreds,

der falder ind under det nugældende og af mange kritiserede førtidspensionsbegreb.

Herom kan vi igen henvise til vort brev af 3. marts d.å. til Folketingets Socialudvalg. Men vi vil hertil tilføje, at det påtænkte udvalg meget grundigt må arbejde videre med alle relevante aspekter ved en sådan deling, der kan bøde på den fremmedgørelse over for begreberne i den sociale lovgivning, som både ydelsesmodtagerne og de betalende skatteydere har oplevet siden førtidspensionsreformen.

Vi er i DHF bekendt med De Samvirkende Invalideorganisationers henvendelse til Folketingets Socialudvalg, som vi i det store og hele kan tilslutte os.

I denne forbindelse finder vi det afgørende vigtigt, at det udvalg, der skal nedsættes foruden en kompetent sammensætning også stilles mere frit med hensyn til nuancerede forslag (også om decentraliseringsgraden) for de forskellige kompetencer.

Som vi har givet udtryk for over for Folketingets Socialudvalg ved vort foretræde den 7. marts d.å. – ved mere uformelle kontakter med repræsentanter for en række af partierne – og ikke mindst gennem afholdelsen af DHF's konference i Landstingssalen på Christiansborg den 18. april d.å. om »Handicapkompensation og førtidspension«, finder vi, at det ikke vil være forsvarligt af retssikkerhedsmæssige årsager, hvis især højeste og mellemste førtidspension bliver udlagt til kommunerne. – Og i endnu højere grad må vi advare imod en udlægning for invalidebilernes vedkommende – et område, hvor vi i DHF er opmærksomme på, at der er store forskelle i nævnenes praksis.

DHF's konklusion, i hvilken vi også har skælet til Beslutningsforslag nr. B 78 om nedsættelse af et førtidspensionsudvalg af 25. april d.å., er derfor:

Folketingets Socialudvalg bør nu overveje sikringen af et sagligt forsvarligt udvalgs- eller kommissionsarbejde, herunder at der gives tid